

Anna Van Breugel
ANNA.KDOTES

Gedichten & andere gedachten

Verbindende schrijfworkshops

Maandelijks leuke post ontvangen

[Home](#)

[Over mij & contact](#)

[Post ontvangen](#)

[Workshops](#)

[Raamgedichten, stickers, kaartjes](#)

[Nieuws & Blog](#)

Overvallen door de herfst

In augustus had ik even het gevoel dat **september** zijn beurt niet af wou wachten en er alvast aan begonnen was: de bladeren aan de bomen kleurden al geel en rood of vielen -reeds gebruikt- naar beneden. Samen met die bladeren voelde ik ook mijn energie wat zakken. En zelfs nu -in deze nazomerse zonneschijn- vraagt het bewuste acties en gedachten om daar tegengewicht aan te geven.

Ik koester het principe van de “**kleine gelukjes**” deze maand dus nog net dat beetje extra, en nodig je uit om dat ook te doen!

Welkom in de herfstnieuwsbrief van Annakdots!

De herfst laat niet op zich wachten, dus ik besloot er ook helemaal in te duiken en ben volop bezig met de oktober-post. Die zit boordevol met herfstelementen en -verrassingen. Het wordt de kleurrijkste versie tot nu toe 😊 Ik vind het wel fijn om erover te dromen, mee aan de slag te gaan, me te laten inspireren door de natuur om me heen.

Ik deed voor deze brief ook heel wat opzoekingswerk over de herfst: wat gebeurt er dan eigenlijk allemaal om ons heen? Dankbaarheid om hoe dit mijn ogen geopend heeft op de wandelingen die ik nu maak. Zo kwam ik een gaai tegen en wist waar die mee bezig was, ik merkte de eekhoorns op, lette op de laatbloeiers, ...

Intussen kijk ik ook wat over het muurtje bij andere "snailmail clubs" en haal daar heel veel inspiratie (en ook stress) uit. Het helpt ook wel om hun verhalen te lezen en te zien hoe zij zaken aanpakken. En zo blijf ik bijleren en groeien, ik hoop dat jullie dat ook voelen.

Zaterdag begint de herfstreeks van onze schrijfworshops. Naast de an(n)aloge post zijn ook de workshops seizoensgebonden en willen we extra ruimte maken voor wat elk seizoen van ons vraagt. In de herfst staan vertragen en in jezelf keren centraal.

We treffen elkaar deze herfst vier keer in dit gezellige herfst-huis (leuk he, zoveel rode en oranje details om je heen).

Ik kijk er zelf ook heel erg naar uit om in fijn gezelschap aan het schrijven te gaan. Sommige mensen kwamen al meerdere keren mee schrijven, dat helpt ook om met wat minder zenuwen aan de sessie te beginnen.

De data van de herfstreeks (die je per sessie of in zijn geheel kan volgen), zijn:

- zaterdag 26/09
- zaterdag 10/10
- zaterdag 31/10
- zaterdag 14/11

telkens van 13u - 16u
in de Kasteelwegel 43
in Sint-Amandsberg

Een annakdote:

Ik werd op het werk onlangs heftig geconfronteerd met mijn privileges. Dat overkomt me regelmatig aangezien ik in een organisatie werk die kansarmoede structureel tracht te bestrijden.

Maar deze keer was het anders...

Tijdens een ouder-kindactiviteit deden we allerlei dieren na en we kwamen uit op een *zeester* (uitbeelden he - ik weet ook niet of en welk geluid die maken).

[*Informatief intermezzo*: Zeesterren hebben geen stembanden, longen of andere organen om geluid mee te produceren, en ze hebben ook geen oren om geluid te horen. Ze communiceren en reageren via tast, geur en licht].

Soit, een zeester dus. Een van de deelnemende mama's is blind, en ze vraagt: "bestaat dat echt? Ziet dat er dan uit zoals je een ster tekent?". En ze maakt er de beweging bij die ik als kind ontelbare keren in de binnenkanten van mijn ringmappen en cursussen maakte (en waardoor ik die nu niet meer wil gebruiken). Het is op zich een normale vraag vanuit haar standpunt, maar het zet mij even met beide voeten -pardoes- kei hard op de grond. Want ik had er nooit bij stilgestaan dat iemand niet zou weten dat zeesterren bestaan.

En dat ze grappig aanvoelen met hun kleine stekeltjes en zich overal aan vast kunnen hechten en als beste vriend een spons hebben die in een ananas woont. Dat ze geen hersenen of bloed hebben en dat

hun mond centraal onderaan zit en je ze kan vermenigvuldigen door ze uit elkaar te trekken (en vooral dat Da
vissers daar op niet-zo-leuke wijze achter kwamen).

[*Informatief intermezzo nr. 2*: Vroeger dachten vissers dat ze hinderlijke zeesterren in stukken konden hakken en weggooien, om er zo vanaf te komen. Dit werkte averechts: door het herstellingsvermogen van de zeester werden het er op die manier alleen maar meer, mits de stukken groot genoeg waren].

Maar dus, terug naar die vraag rond het bestaan van zeesterren: Het ging me zelfs niet om die zeester maar het idee dat er waarschijnlijk nog zoveel dingen om die vrouw heen bestaan die ze niet kent, waar ze niks van afweet en ook het feit dat dat is omdat niemand het haar ooit verteld heeft...

(Daarbij deelde ik deze prent die ik zelf wel treffend vind)

Het doet je even stilstaan bij hoeveel moois er om ons heen bestaat dat geen geluid maakt (of waar je misschien te weinig aandacht voor hebt).

En ze doet het soms nog, me vragen stellen waarvan ik denk: "maar ja, natuurlijk, jij kan dat anders niet weten".

Zoals de vorm van de zandbak waar haar zoontje in speelt (haar zoontje waarvan ze trouwens nooit zal weten hoe hij eruit ziet, haar zoontje dat soms stilletjes bij haar vandaan kruipt en waar ze zich dan later naar denkt toe te buigen terwijl hij daar al een hele tijd niet meer is), of ze vraagt naar de grootte van de ruimte waar de activiteiten in doorgaan, enzovoort ...

Ik leer gelukkig ook veel van haar. Over het openstellen van mijn andere zintuigen. De geuren van alles in me op te nemen. De stemmen van mensen te appreciëren. Het geluid van de vloer of een ruimte vol mensen te analyseren.

Ze leert me een andere vorm van communiceren aan, want ik gebruik best veel beeldende taal die bij haar niet dezelfde betekenis krijgt.

En zo word ik uitgedaagd om taal nóg zorgvuldiger in te zetten. Nog meer te waarderen hoe verbindend het kan zijn. Om te luisteren, te vertellen, af te toetsen en opnieuw te proberen.

Samenwerkingen

Naast net- en samenwerken voor mijn eerste dichtbundel, probeer ik dat ook voor andere zaken te doen. Zo leerde ik de voorbije maand een buurvrouw (Studio Imke) van mij kennen omdat ze persoonlijke cadeau's met een hoek af maakt. Ze heeft een spandoek aan haar voordeur hangen, en ik wandelde daar bijna elke dag voorbij. Op een bepaald moment kwam ik een flyer van haar tegen en zag dat ze onder andere borduurt, ik dacht dat daar misschien wel eens een samenwerking uit kon vloeien en ging bij haar langs voor een toffe babbel (wordt wie weet vervolgd).

Ook op instagram en voor de brievenclub sla ik de handen in elkaar met andere makers. Zo bevatte de vorige post een recept van Queeney van [@wilderewijzer](#), zij geeft allerlei workshops zoals kruidenapotheek, natuurlijke verzorgingsproducten maken, etc.

Deze maand zal er een postkaart van een andere maker in zitten.

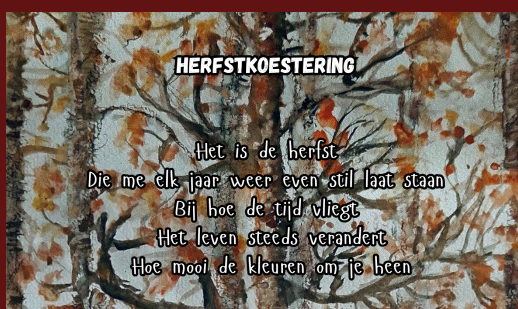
Een waarmee ik sinds deze maand de **Shut Up & Write sessies in Aalst** begeleid.

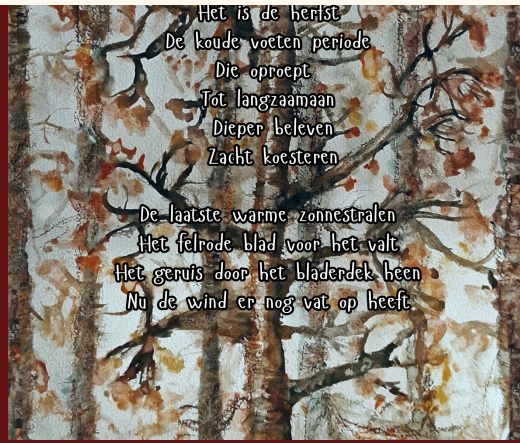
Die gaan door op :

- *elke eerste maandag van de maand*, van 19u tot 21u
- *elke derde zaterdag van de maand* van 14u tot 16u - altijd welkom!

Ik deelde ook al gedichten met een illustratie van iemand anders bij. Leuk ook om te zien hoe mijn woorden verschillende beelden losmaken bij verschillende mensen. Zoals deze aquarel van [@ambersart](#) bij het gedicht dat je onderaan ook zal terugvinden:

Hier dus 😊 :

Het is de herfst

Die me elk jaar weer

even stil laat staan

Bij hoe de tijd vliegt

Het leven steeds verandert

Hoe mooi de kleuren om je heen

Het is de herfst

De koude voeten periode

(ik heb al pantoffels gekocht)

Die oproept

Tot langzaamaan

Dieper beleven

Zacht koesteren

De laatste warme zonnestralen

Het felrode blad voor het valt

Het geruis door het bladerdek heen

Nu de wind er nog vat op heeft.

9300, Aalst

www.annakdots.be

www.instagram.com/anna.kdots

© 2026, Annakdots. Alle rechten voorbehouden.

Je krijgt deze e-mail omdat je bent ingeschreven voor de nieuwsbrief van annakdots.